

Χείριστα δὲ πάσης ἄλλης ὕλης ἀντιπροσωπεύεται ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ φιλολογία· ὁ μόνον περὶ αὐτῆς δυνάμενος νὰ ἐνθουσιασθῆ δύναται ν' ἀπαλλαγῆ τῆς μελέτης τοῦ Καταλόγου. Ὅτι αἱ περιοδεῖαι προγενεστέρων περιηγητῶν ἀφῆκαν ἀκόμη κατὰ χώραν ἀποδεικνύεται τοῦλάχιστον ἐκ τοῦ μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντος μέρους τοῦ Καταλόγου ὅτι εἶνε ἀνάξια λόγου κοινὰ ἀντίγραφα τῶν νεωτάτων χρόνων· εἶνε κυρίως σχολικὰ τετράδια καὶ ἐξηγήσεις τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, προσωρισμένοι εἰς ἀντικατάστασιν τῶν δαπανηρῶν ἐντύπων κειμένων διὰ τοὺς πτωχοὺς μαθητὰς τῶν μοναστικῶν σχολείων. Τοιαύτη σπάνις κλασικῶν κειμένων δύναται ἴσως νὰ φανῆ ἀποτροπαίον τι εἰς ἀφελεῖς κοσμικοὺς. Ἀλλὰ δυνάμεθα ν' ἀδικήσωμεν τοὺς Ἁγιορείτας διότι ἔζων ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι ἡ λατρεία τῶν χαρίτων δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν τελείαν ἄρνησιν τῶν τοῦ κόσμου; Δυνάμεθα νὰ ἐλέγξωμεν αὐτούς, ὅτι ἐθεώρουν ἐχθροὺς δυσκόλους δυνάμενους νὰ συνδιαλαχθῶσι τὴν λογιότητα καὶ τὴν χριστιανικὴν ταπεινοφροσύνην; Δὲν ἦσαν συστηματικώτατα συνεπεῖς πρὸς ἑαυτούς, ἐκδιώκοντες ἐκ τῶν κελίων τῶν τὴν θύραθεν φιλολογίαν τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἡδονῆς; Διὰ τοῦτο θεωροῦμεν τὰς πλάκας ἐπαναλαμβανόμενας ῥησικοπίας περὶ τῆς πνευματικῆς ἀπονεικώσεως τῶν μοναχῶν τοῦ Ἀθῶνος ὡς ἀποδεικνύουσας ἔλλειψιν φιλοσοφικῆς καὶ ἱστορικῆς εὐθυκρισίας. Ἐξετάζομενοι καθ' ἑαυτούς οἱ ἄνδρες οὗτοι εἶνε ἴσως ὀλιγώτερον ἀπονεικωμένοι πάσης ἄλλης ὁμοίας κοινότητος ἐν Εὐρώπῃ. Ἄν πάσα τάξις ἀνθρώπων πρέπει νὰ ἐξετάζεται κατὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς, ἅς μὴ ἀρνηθῶμεν τοιαύτην δικαιοσύνην καὶ εἰς τοὺς εὐσεβεῖς Ἀθωνίτας.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΡΟΥΜΒΑΧΕΡ (1).

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Πολλοὶ ἀποροῦν διατί δὲν τὰ ἔχω καλὰ μαζί των. Οἱ ἡλίθιοι! Δὲν ἐρωτοῦν πῶς τὰ ἔχω μὲ τὸν ἑαυτόν μου;

*

Χθὲς εἰς δανειστής μου μὲ προσεκάλεσε διὰ κωμψῆς ἐπιστολῆς νὰ υπάγω πρὸς ἐπίσκεψίν του. Ἔσπευσα ἀμέσως νὰ μὴ μεταδῶ.

*

Ἡ ὠραιότης θὰ ἡδύνατο πολλάκις νὰ χαρακτηρισθῆ κάλλιστα — «ἀσχημιά μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά», καὶ ἡ ἀσχημιά «ὠραιότης μὲ ἀκανόνιστα.»

*

Ἡ ζωὴ δὲν κυβερνᾶται μὲ γνωμικά.

ΙΞΙΩΝ

(1) Μετάφρασις ἐξ ἐπιφυλλίδος τῆς ἐφημερίδος «Νεώταται εἰδήσεις τοῦ Μονάχου».

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΤΩΝ

BYZANTINON ISTORHMA

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΙΗ'.

Ἐν τούτοις ὁ Χαράλδος ἡμείβετο ἐν Βυζαντίῳ ἐπὶ τῇ μακρᾷ στερήσει, καὶ τὰς χαρμονὰς ἐκείνας ἐτρέφα, ἅς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ χωρισμοῦ τοσοῦτον εὐγλώττως περιέγραφεν ἡ Μαρία ὡς γέρας τοῦ τροπαιούχου ἥρωος. Περιβεβλημένος ἤδη περιφανὲς ἀξίωμα, ἐθάμιζε καθημερινῶς εἰς τ' Ἀνάκτορα, καὶ μετ' ἐλευθερίας πρὸς τὴν Μαρίαν ἀνεστρέφετο. Οἱ συννοῦντες αὐτοὺς δεσμοὶ ἦσαν πλέον γνωστοί, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπετόλμα παρατήρησιν τινα, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον μεγάλη ἐδέσποζεν ἐν τῇ Αὐλῇ ἐκείνη τῶν ἡθῶν ἔκλυσις. Μόνη ἡ Αὐτοκράτειρα, καίτοι βεβαίως οὐχὶ μᾶλλον ἄσπιλος τῶν λοιπῶν, ἐφαίνετο βαρέως φέρουσα τὰς σχέσεις ἐκείνας, ἀλλ' οὐδὲν ἐνήργει πρὸς παρακώλυσιν αὐτῶν, καὶ τοῦτο ἦρκει εἰς τὸ τρυφερὸν ζεῦγος.

Ἐνῶ δὲ οὕτω ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν δαφνῶν αὐτοῦ ὁ ἡμέτερος ἥρωος, λησμονῶν τὰ πάντα εἰς τὰς λευκάς τῆς Μαρίας ἀγκάλας, κατὰ κρημνῶν ἐφέροντο τὰ δημόσια. Ἐν Ἀνατολῇ, τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Ἀβασγίας Παγκρατίου διαρκῶς ἐνοχλοῦντος τὴν Ἰλλυρίαν, ὁ Ὀρφανοτρόφος ἐπεμψε κατ' αὐτοῦ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον, ὅστις ὅμως ἐπέστρεψεν ἄπρακτος. Ἀφ' ἐτέρου ὁ Ἡγεμὼν τῆς Σερβίας Στέφανος, δραπέτεύσας ἐκ Βυζαντίου, ἀνέλαβε τὴν προτέραν ἀρχὴν, ἀφοῦ ἐδίωξε τὸν Στρατηγὸν Θεόφιλον Ἐρωτικόν, καὶ κατετρόπωσε τὸν κατ' αὐτοῦ πεμφθέντα εὐνοῦχον Γεώργγιον Προβατάν. Συνάμα δέ, τὸ καὶ πάντων χείριστον, ἐπανεστῆ αὐτῆς ἡ Βουλγαρία.

Τὴν τελευταίαν ταύτην συμφορὰν προεκάλεσεν ἡ πλεονεξία τοῦ Ὀρφανοτρόφου. Ὁ Βασίλειος Β', καθυποτάξας τὰς Βουλγαρικὰς χώρας, ἀφῆκεν ἀνέπαφον τὴν φορολογίαν, ἥτις ἀπετίετο εἰς εἶδη δι' ἕκαστον ζευγάριον· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης, ἀντὶ τοῦ σίτου, τοῦ κέγχρου καὶ τοῦ οἴνου, ἀπήτησε χρήματα, ἐφ' ᾧ μὲν μάλῳς οἱ κάτοικοι δυσηρεστήθησαν. Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ὁ Βούλγαρος Πέτρος Δελεάνος, δούλος ἐν Βυζαντίῳ, ἀποδράς ἐκ τῆς πρωτεύουσας καὶ πλανηθεὶς μέχρι Βελιγραδίου, παρέστησεν ἑαυτὸν ὡς ἐγγονον τοῦ Σαμουὴλ εἰς τὸν ὄχλον τῶν ὁμοφύλων, οὔτινες ἀφορμὴν ἐζήτουν ἀποστασίας. Διὸ καὶ ἀνηγορεύθη Τσάρος τῆς Βουλγαρίας, ἀνευφημηθεὶς εἰς διαφόρους συνάμα πόλεις, τὴν Ναισσόν, τοὺς Σκούπους καὶ ἀλλαχοῦ, ἐνῶ πανταχοῦ, ὅθεν διήρχετο, ἀνηλεῶς ἐσφάζοντο οἱ Βυζαντινοί.